

Hồi 453

Thiên huyết dạ thoại

Hướng Vũ Điền lộ vẻ nhớ nhung, tựa hồ đang trở lại với một thời dĩ vãng nào đó, cất giọng trầm thía: “Mộ Dung Văn bị giết chết ở xóm làng chơi nổi danh nhất ở Trường An, Minh Dao và ta đều đoán là do người làm, cũng hiểu rằng người cố tình giúp bọn ta một tay, dẫn dụ toàn bộ cao thủ dưới trướng Phù Kiên rời khỏi Trường An đuổi theo người, cho chúng ta cơ hội trời ban vào cung cứu cha Minh Dao. Sau đó Minh Dao không nói gì, nhưng ta biết trong lòng Minh Dao cảm kích người, cũng thay đổi hẳn cái nhìn về người. Ai! Không ngờ người lại trốn đến Biên Hoang Tập mai danh ẩn tính, lặn mình biến thành nhân vật hàng đầu của Biên Hoang Tập, cũng thành kẻ địch hàng đầu của ta và Minh Dao. Phải chăng đó kêu bằng tạo hóa trêu người?”.

Yến Phi có cảm giác cực kỳ cổ quái, tựa như trở lại với một đoạn ký ức đã bị quên lãng từ lâu, mọi chuyện như hiện ra trước mắt.

Hướng Vũ Điền vỗ đùi nói: “Yến huynh gặp ta ở đây không hề ngẫu nhiên, có biết ta bằng bản lĩnh gì mà đúng lúc này xuất hiện ở đây để cung hầu đại giá Yến huynh không?”.

Yến Phi hiểu rằng Hướng Vũ Điền đang xuất chiêu thử thách đạo hạnh của chàng, bèn đưa mắt nhìn Hướng Vũ Điền ngồi bên kia Thiên huyết cách chàng hơn ba mươi trượng, cười nhẹ: “Năm đó ở Trường An, Hướng huynh luôn cho ta một cảm giác không biết đâu mà lần, khi ấy ta không biết duyên cớ làm sao, đến đêm nay đột nhiên ta lại hiểu ra! Đó là bởi Hướng huynh đã đạt đến cảnh giới sơ bộ của thiên đạo, cũng khiến ta cảm nhận một điều là bất luận chính đạo hay ma đạo, kỳ thực cuối cùng trăm sông cùng đổ về một biển, đều đang truy tầm cảnh giới cao nhất Phá Toái Hư Không, không biết ta nói có sai không?”.

Hướng Vũ Điền không giấu được vẻ kinh ngạc: “Thành thực mà nói năm ấy Thác Bạt Hán ở Trường An tuy là kiếm thủ kiếm thích khách hạng nhất, nhưng ta cũng không để vào trong mắt, chỉ tán thưởng tính cách và tài tình của Yến huynh. Nhưng lần này gặp huynh lại tựa như thoát thai hoán cốt, từ Thác Bạt Hán biến thành một người khác tên là Yến Phi, khiến ta không làm sao liên tưởng hai cái tên ấy với nhau”.

Yến Phi bật cười: “Nghiêm trọng thế sao? Nghe Hướng huynh nói ta có cảm giác như người trong nhà, càng lúc Hướng huynh càng giống như Hoang nhân bọn ta”.

Hương Vũ Điền cũng cười nói: “Như vậy có thể nói là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, để đối phó với Hoang nhân các vị ta buộc phải trà trộn thâm nhập để hiểu Hoang nhân hơn, vì thế đâm ra tiềm nhiễm thói quen của Hoang nhân. Được rồi! Nói chuyện chính đi, vì sao Yến huynh biết ta có quan hệ với Thánh môn, lại hiểu cả cảnh giới Phá Toái Hư Không?”.

Yến Phi điềm đạm: “Tình hình lệnh sư Mặc Di Minh gần đây thế nào?”.

Hỏi xong câu này, bất giác Yến Phi cảm thấy khẩn trương. Bây giờ gần như chàng đã biết trông mình không giống Mặc Di Minh chút nào, vì vậy bất luận là người Ma môn hay đồ đệ Mặc Di Minh là Hương Vũ Điền đều không hề liên tưởng quan hệ giữa hai người, khiến chàng có thái độ hoài nghi đối với việc Mặc Di Minh hoặc giả là cha đẻ của mình. Nhưng dù như vậy, đối với chuyện Mặc Di Minh có còn tại thế hay không chàng vẫn rất quan tâm.

Hương Vũ Điền vẫn giữ nguyên tư thế nửa ngồi nửa quỳ, đôi mắt lấp lánh từ xa chăm chú nhìn Yến Phi, trầm giọng: “Hiểu biết của Yến huynh về ta hơn rất nhiều nhận thức của ta đối với Yến huynh. Vì sao Yến huynh biết tên ân sư của ta? Xin Yến huynh thẳng thắn cho biết”.

Yến Phi ung dung: “Giữa ba hộ thì không còn gì gọi là bí mật, ta từ người của Phật môn mà biết danh tính lệnh sư, cũng biết được rằng đến lúc cuối cùng ông ấy ẩn mình trong phạm vi thế lực của quý tộc nhân, từ đó mà suy ra sư thừa của Hương huynh, chính là như thế”.

Hương Vũ Điền rất hứng thú hỏi: “Minh Dao thì sao?”.

Yến Phi lắc đầu: “Bất luận võ công hay tâm pháp của hai người đều khác hẳn nhau, rõ ràng có xuất xứ không giống nhau. ta chưa bao giờ nghĩ là người và Minh Dao có cùng duyên nguyên”.

Hương Vũ Điền ngạc nhiên: “Người và ta chưa giao thủ bao giờ, làm sao biết ta và Minh Dao mỗi người theo một đường lối tâm pháp riêng?”.

Yến Phi đáp: “Đó thuần túy là sự nhận biết trực giác, không thể nói là do đạo lý gì hết”.

Hương Vũ Điền lộ vẻ suy nghĩ, không ngót gật đầu, tựa như hiểu được gì đó, một hồi sau lại hỏi: “Phá Toái Hư Không thì thế nào? Đó chẳng những là bí mật tối cao của Thánh môn bọn ta, ngay người của Thánh môn biết rõ chuyện này cũng không có mấy, lại còn có dính dấp với Thánh điển của tệ môn, làm sao mà Yến huynh có thể thuận miệng nói ra được?”.

Yến Phi thở dài, lòng đầy cảm xúc. Chàng tình nguyện không biết gì về bí mật của Phá Toái Hư Không, cũng đừng kết thành Kim đan, có thể an phận thủ thường làm một người bình dị, cùng Kỳ Thiên Thiên chung sống một đời bách niên giai lão.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu chàng không sơ bộ đạt đến cảnh giới thiên đạo, luyện thành Tiểu tam hợp thì cửa ải Tôn Ân chàng cũng không qua nổi, cũng không thể chết rồi lại phục sinh, hiện giờ tất chết dưới kiếm Hướng Vũ Điền.

Từ khi quen biết Hướng Vũ Điền đến giờ, chàng không làm sao biết được nông sâu của hắn, rõ ràng Hướng Vũ Điền là nhân vật xuất sắc nhất của Ma môn kế thừa Mặc Di Minh, võ công chẳng những cao hơn đám tam đại ca thủ Ma môn Vệ Nga, mà còn cao hơn Lý Thực Trang, Tiêu Phụng Tiên, thậm chí cả Trần công công mấy người.

Nếu như Dương thân của chàng phục nguyên, liệu có nhìn thấu được Hướng Vũ Điền hay không?

Chàng không biết.

Chỉ biết là nếu bây giờ quyết chiến với nhau, ai thắng ai bại vẫn còn khó đoán.

Cảm giác của Yến Phi khó nói thành lời, vẻ mặt tươi tỉnh nhưng lại pha chút phức tạp, bình tĩnh trả lời: "Nói chuyện này thì ba ngày cũng khó hết. Bữa điểm của quý môn phải chăng là Thiên Ma sách?".

Hướng Vũ Điền chấn động: "Yến huynh khiến ta mỗi lúc một thêm kinh dị. Yến huynh có biết nếu y theo quy củ của Thánh môn bọn ta, bất cứ ai nói đến ba chữ Thiên Ma sách là bọn ta lập tức phải giết chết để diệt khẩu không?".

Yến Phi uể oải hỏi: "Vậy bây giờ có phải Hướng huynh muốn giết ta để diệt khẩu không?".

Hướng Vũ Điền ngẩng đầu lên trời cười to: "Quy củ là thứ chết, người mới sống, Hướng Vũ Điền ta há lại là kẻ nhắm mắt tuân theo quy củ chết? Không giấu gì Yến huynh, ta tuy xuất thân từ Thánh môn, nhưng xưa nay không coi mình là người của Thánh môn, cũng chẳng có hứng thú tuyên dương thánh thống, cái gì mà thánh ân bao trùm thiên hạ. Hướng Vũ Điền ta chỉ là Hướng Vũ Điền, quan trọng nhất là tự do tự tại, không bị câu thúc gì, truy cầu mộng tưởng của ta. Mấy lời này ta chưa hề nói với ai, không biết vì sao lại nói với ngươi, hoặc giả vì ta cảm thấy thiên hạ chỉ có Yến huynh là người duy nhất có thể hiểu ta".

Yến Phi giật mình, Hướng Vũ Điền nói đúng, chàng hiểu Hướng Vũ Điền, hắn cũng hiểu chàng, bởi cả hai cùng hiểu bí mật về hư không có thể phá vỡ, hiểu rõ Phá Toái Hư Không là cái gì.

Đột nhiên chàng biết rõ chỗ đáng sợ của Hướng Vũ Điền, hẳn giống như một Tôn Ân khác, thuộc về số ít nhân vật như vậy. Vậy nên các tiêu chuẩn đạo đức thông thường hay những quy củ giang hồ gì gì đấy đều chẳng hề ước thúc được hắn, nguyên nhân là vì Hướng Vũ Điền đã khám phá nhân thể chỉ là ảo ảnh của một tầng thế giới nào đó, vì vậy sẽ không bị hiện thực của thế giới đó ràng buộc.

Nếu chàng nhầm tưởng là vì Hướng Vũ Điền có một đoạn giao tình với mình mà phá lệ nương tay thì là quá sai lầm. Trên thực tế, từ lúc Hướng Vũ Điền xuất hiện là hai người đã bắt đầu giao phong, chỉ vì đến lúc này Hướng Vũ Điền vẫn chưa làm sao tìm được sơ hở của chàng, vì vậy mà còn chưa xuất thủ.

Nhưng thực sự chàng cũng không tìm thấy nhược điểm của Hướng Vũ Điền.

Trong tình trạng không thể thi triển Tiểu tam hợp, chàng có đánh bại được kình địch trước mắt không?

Chàng tuyệt đối không nắm chắc.

Yến Phi khẽ cười: "Hướng huynh nói câu đó sai rồi, ít nhất còn có một người nữa giống như ta hiểu rõ Hướng huynh".

Hướng Vũ Điền chăm chú nhìn chàng, hồi sau nghiêm mặt nói: "Người đó là Tôn Ân, đúng không?".

Rồi nhún vai, vẻ mặt hứng thú kỳ lạ, lại có chút dương dương tự đắc, lộ vẻ thân thiết thấu xuất tự chân tâm, cười nói: "Ha ha! Nhìn vẻ mặt ngươi là biết ta đoán không sai. Điều đó không hề khó đoán, bởi nếu Tôn Ân chưa thể tiến vào ngưỡng cửa cảnh giới thiên nhân chi đạo thì sao đủ tư cách làm đối thủ của Yến huynh? Lần này Yến huynh về phương Nam phải chăng để tiến hành quyết chiến lần thứ ba với lão Tôn? Lần này phải chăng lão Tôn đã thảm bại?".

Yến Phi vẫn ngang nhiên đứng trên bờ Thiên huyết không di động chút nào, nhưng thần thái nhàn nhã, tựa hồ có thể đứng như thế mãi mãi.

Hướng Vũ Điền thấy Yến Phi đón ánh mắt mình, nhưng không có ý đáp lời, hơi giận hỏi: "Vì sao đột nhiên Yến huynh không nói gì?".

Yến Phi ngâm thở dài.

Hướng Vũ Điền tuy là đối thủ khó chơi gần như Tôn Ân, nhưng chàng không thể nào coi hắn là đại địch thế bất lưỡng lập như Tôn Ân được, thứ nhất là vì chàng từng có một đoạn giao tình với Hướng Vũ Điền, lại cũng vì hai người tuổi tác gần nhau, Hướng Vũ Điền tài năng xuất chúng, mị lực hơn người, làm sao mà chàng không luyện tiếc được?

Yến Phi gượng gạo cười: "Lần này đúng là ta tới Nam phương tiến hành quyết chiến lần thứ ba với Tôn Ân, nhưng không phải kết quả như Hướng huynh dự đoán là Tôn Ân thảm bại. Miễn cưỡng mà nói thì là hai bên thấy đủ là dùng, nếu nói về thụ thương thì thương thế của Tôn Ân nhẹ hơn ta một chút".

Hướng Vũ Điền hết sức hứng thú nói: "Đáp án của Yến huynh quả thực là ngoài sở liệu của ta, khiến ta càng nghe càng hồ đồ. Nếu Yến huynh nói hai bên lưỡng bại câu thương, buộc phải đình chiến giữa chừng thì ta còn dễ tiếp thụ, đằng này theo lời huynh tựa hồ tình trạng không phải như thế. Ha! Chúng ta vẫn đang trong giai đoạn là bạn cũ gặp nhau, liệu Yến huynh có thể coi ta như bằng hữu giải khai mấy nghi vấn không?".

Hướng Vũ Điền chẳng thay đổi gì, vẫn là con người đầy hiếu kỳ ưa thích tìm hiểu ngọn nguồn năm nào Yến Phi gặp ở Trường An. Cũng chỉ có Hướng Vũ Điền trong tình huống hai bên sắp sửa động thủ đến nơi mới còn có hứng đàm luận chuyện trời ơi đất hỡi.

Yến Phi bình tĩnh hỏi: "Hướng huynh có thể trước hết trả lời ta một câu hỏi không?".

Hướng Vũ Điền xòe tay đáp: "Ngươi hỏi ta đáp, ta hỏi ngươi đáp, đó là cái lễ qua lại rất công bằng, Yến huynh hỏi đi! Ta biết sẽ nói, nói ra bằng hết. Tuy nhiên có một số điều có thể liên can đến sự môn Yến huynh phải giữ bí mật giùm ta".

Yến Phi bật cười: "Ngươi khôn thật, nói như vậy khác nào buộc ta không được giấu giếm gì".

Hướng Vũ Điền chẳng ngưng ngừng gì đáp: "Đích thực là ta có dụng chút cơ tâm vì phát giác Yến huynh hết sức không đơn giản, lần thứ ba đối chiến với Tôn Ân lại ẩn chứa huyền cơ, vì vậy khiến ta hết sức hiếu kỳ, không thể không kiểm thử gì đấy để trao đổi với Yến huynh. Mà cũng phải tranh thủ cơ hội, vì nếu như giết chết Yến huynh đi rồi há chẳng phải vĩnh viễn ta không giải được mê hoặc trong lòng ta ư?".

Yến Phi khẽ cười: "Ta chỉ muốn hỏi Hướng huynh một câu, chúng ta không phân xuất sinh tử không được sao?".

Hướng Vũ Điền yên lặng, một hồi lâu sau mới thở dài, gượng cười: "Chỉ có hai trường hợp ta có thể không động thủ, thứ nhất là bị ngươi giết chết, đương nhiên là chẳng còn gì để bàn; trường hợp thứ hai là đích thân Minh Dao hạ lệnh ta buông tay. Yến huynh rõ chưa?".

Yến Phi nhú mày: "Nói vậy chúng ta không thể không giao đấu đến chết ư?".

Hướng Vũ Điền đáp: "Đó là mệnh lệnh của sư phụ ta khi lâm chung, ông ấy thiếu nợ Bì nhân, phải do ta trả, như vậy ta sẽ được hồi phục tự do, có thể muốn làm gì tùy thích, hưởng thụ những gì cuộc đời ban tặng. Ngươi cần hiểu Minh Dao là loại người thế nào, danh dự của

Bí tộc còn cao hơn yêu ghét của bản thân cô ta, thậm chí hơn cả sinh mệnh. Lần này cô ta đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thùy dốc hết lực lượng đối phó Thác Bạt tộc và Hoang nhân các người là để hoàn thành lời hứa với Mộ Dung Thùy, không ai có thể thay đổi quyết định, cũng không ai cản trở được cô ta. Đây cũng là cơ hội duy nhất để ta trả nợ, phải vì cô ta đáp tan lực lượng chống đối của Hoang nhân, vốn ta đáp ứng giết chết ba Hoang nhân là coi như trả xong món nợ với Bí nhân. Nhưng khi ta đến Biên Hoang Tập trong lòng chợt có biến đổi, bây giờ quyết định chỉ giết một người, đó là Yến Phi người. Giết người rồi Biên Hoang Tập không đánh cũng tan, Minh Dao cũng không nói gì được nữa. Ai! Đâu ngờ Yến Phi chính là Thác Bạt Hán, bất quá dù Minh Dao biết chuyện này cũng vẫn sẽ không thay đổi yêu cầu giết người ban đầu, ta hiểu con người cô ta. Ta đã đáp ứng cô ta, nhất định sẽ phải làm”.

Yến Phi lắng nghe, lòng rất bình tĩnh, hiểu rằng Mặc Di Minh đã qua đời.

Ung dung nói: “Sau khi hồi phục tự do rồi, Hường huynh sẽ làm gì?”.

Hường Vũ Điền hoan hỉ: “Trong tình huống bình thường chắc chắn ta sẽ không trả lời câu hỏi này của Yến huynh. Nhưng hiện tại đích thực không giống bình thường, đầu tiên là ta muốn lấy bí mật đổi lấy bí mật của Yến huynh, thứ hai là sau khi động thủ rồi, không phải người chết thì ta chết, có nói gì cũng vô ích, đúng không?”.

Yến Phi cười: “Hường huynh biết là bất luận người nói gì ta cũng khó phân biệt thật giả, cần gì phải tiết lộ bí mật sư môn?”.

Hường Vũ Điền nói: “Hoặc giả Yến huynh chưa hoàn toàn hiểu rõ con người ta. Đương nhiên cũng có lúc ta nói dối, nhưng sẽ không nói dối người ta hoan hỉ, lại càng không bao giờ nói dối đối thủ mà ta tôn kính”.

Yến Phi nói: “Hường huynh chịu nói thực đương nhiên là tốt quá rồi! Thuận tiện hỏi một câu, nếu may mắn ta thắng, Hường huynh sẽ không thể đáp ứng được yêu cầu của Minh Dao, tình huống sẽ ra sao?”.

Hường Vũ Điền khẽ cười: “Điều đó không thể có, Yến huynh tuy mang huyền công bí kỹ vượt ra ngoài phạm trù võ học thông thường, nhưng còn xa mới đạt đến cảnh giới đánh bại ta, còn vì sao ta biết thì rất khó giải thích rõ. Thực ra đó cũng là nguyên nhân khiến ta chịu nói thật với Yến huynh, bởi Yến huynh sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai”.

Yến Phi thầm kinh hoàng, nếu là cao thủ khác nhất định sẽ cho là Hường Vũ Điền đang khoát lác dọa người, nhưng chàng lại biết Hường Vũ Điền giống như mình khi Dương thần chưa bị tổn thương có thể dựa vào cảm ứng tinh thần nắm chắc thực lực đối phương.

Chính vì Hướng Vũ Điền nhìn suốt được bản thân mình nguyên khí sút giảm nên mới nói mạnh như thế. Giao đấu tinh thần, chàng đã ở thế hạ phong.

Yến Phi không vì thế mà có ý lo sợ, cũng không tức giận vì Hướng Vũ Điền coi thường mình như vậy, không phải vì chàng có thể coi thường thắng bại, mà vì Hướng Vũ Điền còn thiếu một đoạn mới hoàn hảo, không đủ sức khám phá huyền hư về Dương thần của chàng, nghĩ rằng công lực của chàng chỉ đến thế.

Yến Phi mỉm cười đáp: "Coi như ta hỏi nhiều hơn một lần đi. Được rồi Trước hết hãy cho ta nghe lời nói thành thực của Hướng huynh".

Hướng Vũ Điền trầm ngâm một thoáng, gật gật đầu, đoạn nói: "Đây là lần đầu tiên ta thấu lộ bí mật bản thân, dù rằng Minh Dao hiểu lầm ta rất lớn, ta vẫn không chịu tiết lộ nửa câu với cô ấy. Hốt nhiên nói ra, cảm giác thật cổ quái".

Ngưng chút rồi tiếp: "May mà Yến huynh đã biết Thiên Ma sách là cái gì cũng đỡ cho ta phải nói nhiều. Thiên Ma sách chia thành nhiều tập, tuy sách được hoàn thành từ thời Tần Hán, nhưng xuất xứ lại phải tìm về thời cổ đại Tam hoàng Ngũ đế, sau trở thành bảo điển của Thánh môn bọn ta, tạo nên những trường phái khác nhau. Mỗi quyển đều có tên gọi riêng, tường thuật những võ công tâm pháp riêng, trong đó 'Đạo Tâm Chung Ma đại pháp' có địa vị tối cao, tể môn coi là bảo điển trong bảo điển, bí ẩn khôn lường, liên quan đến huyền cơ của trời đất, tể môn tuy nhân tài đầy rẫy, nhưng theo lời đồn lại không có ai hoàn thành được công pháp này, kể cả tể sư phụ. Mà để không ai biết có loại công pháp này bọn ta thường gọi nó bằng cái tên Chung Ngọc công".

Yến Phi ngạc nhiên: "Chỉ nghe tên đã thấy công pháp này kỳ quái nguy dị, không thể lấy lẽ thường mà xét. Sau khi Hướng huynh hồi phục thân tự do, phải chăng sẽ một lòng đầu nhập tu hành thứ công pháp này, mọi chuyện khác không quan tâm gì nữa?".

Hướng Vũ Điền gật gật đầu đáp: "Có thể nói vậy. Luyện thứ công pháp này cần phải cắt đứt tất tình lục dục, từ ma nhập đạo, còn về chi tiết bên trong xin thứ cho ta không muốn nói rõ, sợ cũng chỉ có hại cho Yến huynh, Yến huynh cũng chẳng có hứng thú"

Đoạn thổ phào một cái: "Nói ra được thật dễ chịu hơn nhiều".

Yến Phi hỏi: "Dám hỏi Hướng huynh tu luyện công pháp này đã tới giai đoạn nào rồi?".

Hướng Vũ Điền đáp: "Nói thực khi mới tu luyện 'Đạo Tâm Chung Ma đại pháp' ta vẫn còn nửa tin nửa ngờ về những điều nói trong sách, ngờ đâu đã bắt đầu là không thể rút lui được, tùy theo biến hóa về tinh thần và thể nghiệm bản thân mới biết từng câu từng chữ trong sách đều ẩn chứa huyền cơ, thực sự có tác dụng đoạt thiên địa tạo hóa. Tuy nhiên dù

ta rất kiêu ngạo, nhưng vẫn chưa cuồng vọng đến mức nghĩ mình vượt hẳn các vị tiên hiền hoặc là thiên phận còn cao hơn sư phụ. Sau khi đã tận lực suy nghĩ, cuối cùng ta đã tìm được biện pháp trong hoàn cảnh không có biện pháp, đó là đầu tiên là phải tăng cường tuổi thọ của mình, khiến bản thân có được thời gian gấp đôi hoặc nhiều hơn so với tiền nhân để khám phá bí mật của 'Đạo Tâm Chung Ma đại pháp'".

Yến Phi tự nhủ nếu mình có cách gì dạy cho Hướng Vũ Điền biết cách kết thành Kim đan nuôi dưỡng Dương thần, chắc chắn Hướng Vũ Điền sẽ cảm kích thậm chí không cần quyết chiến nữa.

Đương nhiên chàng không có biện pháp.

Yến Phi hỏi: "Đã thấy tác dụng công pháp kéo dài tuổi thọ chưa?".

Hướng Vũ Điền đáp: "Nếu muốn trả lời câu hỏi này, ta sẽ phải nói ra một bí mật khác, như vậy thì sợ là đến sáng mai chúng ta cũng không có cách gì động thủ phân xuất sinh tử được".

Yến Phi nói: "Được rồi! Ta rút lại câu hỏi này thì sao?".

Hướng Vũ Điền đáp: "Có lẽ bây giờ Yến huynh hiểu rõ hơn vì sao ta phải rời khỏi Bí tộc, rời bỏ Minh Dao, bởi ta không phải ta truy cầu thành bại thắng thua trông nhân thế, mà là muốn khám phá bí mật của thiên địa vũ trụ. Nói như vậy bề ngoài có vẻ không tự lượng, huênh hoang không biết xấu hổ, nhưng ta phải nói thế nào đây? Chỉ có làm như vậy mới khiến ta cảm thấy có ý nghĩa, cuộc đời mới đầy kinh và hỉ. Yến huynh có hiểu ta không?".

Yến Phi điềm đạm: "Hiểu rõ hoàn toàn!".

Hướng Vũ Điền ngăn người: "Thật sao?".

Yến Phi mỉm cười: "Khi Hướng huynh nghe xong những lời ta sắp nói đây sẽ hiểu ta nói câu ấy không phải là vô căn cứ".

Hướng Vũ Điền song mục thần quang đại thịnh, trầm giọng nói: "Hướng Vũ Điền rửa tai lắng nghe".

- o O o -